

Πριν 44 χρόνια

Συντάχθηκε απο τον/την Π. Δούμας

Παρασκευή, 29 Απρίλιος 2011 15:59 - Τελευταία Ενημέρωση Κυριακή, 18 Δεκέμβριος 2011 17:27

Πριν 44 χρόνια

Το πραξικόπημα της 21 Απρίλη 1967, η ηγεσία της ΕΔΑ και η Εργατική Δημοκρατία

Στις παραμονές του πραξικοπήματος της 21 Απρίλη του 1967, (πριν από 44 χρόνια), ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος της Ε.Δ.Α. (Ενιαία Δημοκρατική Αριστερά), ο Ηλίας Ηλιού, αγορεύοντας στη Βουλή, διαβεβαίωνε τους βουλευτές και τον λαό, ότι δεν υπήρχε κανένας κίνδυνος ανοιχτής δικτατορίας. «Δεν είναι 1936 σήμερα, κύριοι» είχε τονίσει! Εννοώντας ότι δεν ήταν δυνατόν να επαναληφθεί το αυλικό-στρατιωτικό πραξικόπημα της 4ης Αυγούστου του 1936, που είχε επιβάλει το δικτατορικό καθεστώς του Ιωάννη Μεταξά. Η διαβεβαίωση, όμως, αυτή, όχι μόνο δεν είχε κανένα κοινωνικό – πολιτικό στήριγμα στη συγκεκριμένη πραγματικότητα, αλλά πολύ γρήγορα αποδείχτηκε ότι ήταν το καλύτερο πολιτικό προκάλυμμα για την ευόδωση των πραξικοπηματικών σχεδίων, που, φανερά σχεδόν ξετυλιγονταν για όσους είχαν μάτια να βλέπουν!

Έτσι, ενώ η χούντα των στρατηγών (Σπαντιδάκης , κλπ) και το παλάτι, από τη μια, και η χούντα των συνταγματαρχών (Παπαδόπουλος κλπ) και η CIA, από την άλλη, μελετούσαν την ημερομηνία εκδήλωσης του πραξικοπήματός τους, οι ηγέτες της Ε.Δ.Α. και όλων των άλλων μικρότερων αριστερών οργανώσεων (μέσα σ' ένα όργιο αστυνομικο-στρατιωτικής τρομοκρατίας) ανύποπτοι και αμέριμνοι οργάνωναν την προεκλογική εκστρατεία τους, για τις εκλογές που θα γινόταν δήθεν στις 28 του Μάη, όπως είχε ανακοινώσει η «μεταβατική» παλατιανή κυβέρνηση του Παρασκευόπουλου . Καλλιεργούσαν δηλαδή, στον ανήσυχο λαό, στην καταπιεσμένη εργατική τάξη και στη νεολαία, αυταπάτες για «ομαλές» κοινοβουλευτικές εξελίξεις και «δημοκρατικές λύσεις» την ώρα ακριβώς που έπρεπε να σημάνουν όλοι μαζί συναγερμό και να κινητοποιήσουν το εργατικό κίνημα, την νεολαία και τον λαό σε ενιαίο μέτωπο για την υπεράσπιση και την διεύρυνση των λιγοστών καταχτημένων δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών τους.

* * *

Ακολουθώντας τυφλά πίσω από τα αστικά κόμματα (Ε.Ρ.Ε. και Ένωση Κέντρου) οι «σοσιαλιστές» και οι «κομμουνιστές» (σταλινικοί και αντισταλινικοί νεορεφορμιστές, όλων των αποχρώσεων) έκαναν το αντίθετο απ' αυτό που έπρεπε και μπορούσαν να κάνουν. Αντί να καλούνε επίμονα τις ταραγμένες εργατο-λαϊκές μάζες σε αγωνιστική ετοιμότητα οργάνωση και δράση , τις καθησύχαζαν με τις ηλίθιες εκλογικές προοπτικές τους. Οι οποίες βρίσκονταν σε καταφανή αντίθεση με όλα τα γεγονότα (Ιουλιανό κοινοβουλευτικό

πραξικόπημα , κλπ, κλπ) που είχαν προηγηθεί. Και είχαν τα γεγονότα αυτά φανερώσει τα αντιδραστικά σχέδια που υπήρχαν για την κατάργηση των εργατικών και λαϊκών ελευθεριών . Σχέδια τα οποία συναντούσαν ως τότε ισχυρή αντίσταση από την πλευρά της νεολαίας και των εργαζομένων!

Με την ηλίθια αυτή συνθηκολόγα πολιτική τους, οι ηγέτες της Ε.Δ.Α. και του ΚΚΕ , παρέλυσαν κάθε αντίσταση και, μαζί με την ηγεσία των αστικών κομμάτων, ελευθέρωσαν τους δρόμους από τους διαδηλωτές και τα οδοφράγματα για να περάσουν ανεμπόδιστα τα τανκ του Στ. Πατακού, τα ξημερώματα της 21 Απρίλη! Εξασφαλίζοντας, με τις εκλογικές αυταπάτες που έσπερναν, την «αναίμακτον επικράτηση της επανάστασεως του στρατού», όπως ανακοίνωσε θριαμβευτικά ο αρχηγός της χούντας των συνταγματαρχών και της CIA , της πρώτες ώρες της ίδιας αυτής μέρας !

Κι αποδείχτηκε έτσι, για άλλη μια φορά, ότι όσο το κίνημα των εργατών, της νεολαίας και του λαού , θα έχει επικεφαλής του μια ανάξια καιροσκοπική ηγεσία όπως αυτή της ΕΔΑ και του ΚΚΕ , οι χούντες της ντόπιας και της ξένης κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας (με κάποιο Μεταξά η Παπαδόπουλο για αρχηγό τους) θα μπορούν άνετα να επιτελούν το "πατριωτικό" καθήκον τους, όταν τα μεγάλα αφεντικά κρίνουν αναγκαία την αντικατάσταση της συγκαλυμμένης, με «δημοκρατικό» μανδύα, κοινοβουλευτικής δικτατορίας τους, με την απροκάλυπτη δικτατορία των στρατώνων. Είτε είναι 1936 , είτε 1967 είτε ...

* * *

Κι όμως, τα Ιουλιανά, τα συνταρακτικά γεγονότα του καλοκαιριού του 1965 και η συνέχεια τους, είχαν κάνει φανερό και σε τυφλούς ακόμα, ότι η νεολαία, η εργατική τάξη και ο λαός, με τον ξεσηκωμό τους, όχι μόνο έβλεπαν τον επερχόμενο κίνδυνο , μα και ήθελαν να παλέψουν για να τον ματαιώσουν . Το ίδιο όπως το είχαν ξανακάνει και το Μάη του 1936! Αλλά η ηγεσία, που ήταν τάχατες κομμουνιστική, δεν ήθελε ξεσηκωμούς ταξικούς, παρά ήθελε ειρηνικές κοινοβουλευτικές εξελίξεις και συμφωνίες με τα κόμματα του κεφαλαίου και με τις στρατοκρατικές κλίκες τους. Για σκοπούς «αντιιμπεριαλιστικούς, πατριωτικούς και εθνικοδημοκρατικούς» πάντα!

Και για αυτό, χάρη σε αυτήν την ανάξια καιροσκοπική, δήθεν κομμουνιστική, ηγεσία του εργατικού κινήματος η κλίκα του Μεταξά (πριν 75 χρόνια) και η κλίκα του Παπαδόπουλου (πριν 44 χρόνια) βρήκαν τις πόρτες ανοιχτές και τους φρουρούς φευγάτους . Και θριαμβολογώντας ανέβηκαν άνετα στη σκηνή σαν αδιάφθοροι εθνοσωτήρες! Επιβάλλοντας στον «ταραχοποιό» λαό την εφτάχρονη στρατοκρατική τυραννία τους. Όπως βέβαια το απαιτούσαν οι πολιτικές ανάγκες και τα αντιδραστικά σχέδια της κεφαλαιοκρατικής ολιγαρχίας και των συμμάχων της .

* * *

Για να επιτελέσει αυτόν τον «πατριωτικό» πολιτικό ρόλο που διαδραμάτισε μαζί με τα αστικά κόμματα, η ψευτοσοσιαλιστική και η ψευτοκομμουνιστική ηγεσία της ΕΔΑ/ΚΚΕ, χρειάστηκε να εκπληρώσει, πριν από όλα, το ιστορικό της χρέος: να κρατήσει την μαχητική πρωτοπορία του εργατικού κινήματος και της νεολαίας μακριά από τις ιδέες και την πολιτική των μαρξιστών επαναστατών, δηλαδή των τεταρτοδιεθνιστών. Χρησιμοποιώντας βέβαια, όπως πάντα, το ψέμα, τη διαστρέβλωση, τη συκοφαντία και τον δολοφονικό τραμπουκισμό του σταλινισμού.

Με ιδιαίτερη μάλιστα λύσσα , τα τυφλά όργανα του σταλινικού μηχανισμού, κατεύθυναν τις πρωτόγονες επιθέσεις τους εναντίον των μαχητών εργατών της Κίνησης Εργατική Δημοκρατία (ΚΕΔ). Οι οποίοι ήταν πρώην μέλη της ΕΔΑ και στελέχη διαφόρων εργατικών συνδικάτων . Και είχαν στενούς αγωνιστικούς δεσμούς με πολλά μέλη και οπαδούς της ΕΔΑ, πριν ακόμα προσχωρήσουν στο μαρξιστικό κίνημα της 4ης Διεθνούς.

Επιπλέον οι δραστήριοι αυτοί μαχητές της ΚΕΔ, τραβούσαν επικίνδυνα την προσοχή των προχωρημένων εργατών με της επίμονες προτάσεις τους και τη σταθερή πάλη για Ενιαίο Ταξικό Μέτωπο όλων των τάσεων του εργατικού κινήματος ενάντια στην επίθεση της αστικής αντίδρασης, με προοπτική την κυβέρνηση Εργατών και Αγροτών και το σοσιαλισμό.

Για τους λόγους αυτούς οι επαναστάτες της ΚΕΔ από τον Οκτώβρη του 1964, που κυκλοφόρησαν το πρώτο τεύχος της εφημερίδας τους (Εργατική Δημοκρατία) αντιμετώπιζαν το μίσος και τις καταδίωξεις της αστυνομίας από τη μια και την αντεπαναστατική μανία του σταλινικού εθνικορεφορμιστικού μηχανισμού από την άλλη, με βρομερές συκοφαντίες και οργανωμένα πογκρόμ!

Ωστόσο οι μαχητές της ΚΕΔ , ατσαλωμένοι από τη διπλή αυτή καταδίωξη, βέβαιοι για την ορθότητα των επαναστατικών ιδεών τους, συνέχισαν αταλάντευτα τον αγώνα τους . Κι ενώ οι συνθηκολόγοι ηγέτες της ΕΔΑ και του σταλινικού ΚΚΕ, υπόσχονταν ομαλές κοινοβουλευτικές εξελίξεις, το τελευταίο τεύχος της Εργατικής Δημοκρατίας, που κυκλοφόρησε μέσα στο Μάρτη του 1967 καλούσε για ύστατη φορά σε Ενιαίο Εργατικό Μέτωπο, με το κεντρικό της άρθρο που είχε τον τίτλο : **ΝΑ ΦΡΑΞΟΥΜΕ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΤΗ ΔΙΚΤΑΤΟΡΙΑ.**

Οι νέοι αγωνιστές της εργατικής τάξης και της νεολαίας ας βγάλουν τα συμπεράσματα τους. Προτού να είναι και πάλι αργά.

21 Απρίλη 2011

Π. Δούμας